



IbonRG

Hil zara

Del marge esquerre del riu Nervión, IbonRG (Sestao, 1978) fa dècades que participa en l'escena independent i experimental a Bizkaia com a organitzador de concerts (Kafea eta Galletak), productor, arranjador (Mursego, Manett, Xabier Montoia, etc) i, per damunt de tot, com a músic. Des dels seus quatre discos publicats amb la seva banda Eten, fins el seu últim projecte d'improvisació vocal, Gargara, IbonRG ha anat confegint un repertori tan visceral i intimidador en l'execució com sòlid ho és pel que fa el missatge. Ara s'hi afegeix aquest seu primer treball d'estudi en solitari.

Hil zara I

- 01 . Hil zara I
- 02 . Gandutu da
- 03 . Indar amini bat
- 04 . Estura

- 05 . Eremiten zortziko hautsia
- 06 . Erreka gazia
- 07 . Behinola
- 08 . Gogoaren durunda

Hil zara II

- 01 . Duintasunaren zama
- 02 . Zure elea
- 03 . Egunean
- 04 . Baldintza subjektiboak

- 05 . Aizun, toles
- 06 . Dudaren domina
- 07 . Ito errota
- 08 . Hil zara II

Ibon RG, veu i piano

'Hil zara I' enregistrat amb Txesus Garate en un eremitori del Valle de Manzanedo, a la cueva Aitzpitarte IV d'Errenteria i en dos búnkers de Getxo i Galdakao. 'Hil zara II' enregistrat amb Txesus Garate i Ibon Aguirre a l'Escuela de música d'Eibar. Tot mesclat i produït per Txesus Garate a Errenteria i masteritzat per Estanis Elorza a Doctor Master, Donostia

Obra de portada i disseny: Jon Martin.

Formats: 2 x vinil 10" i digital. Ref: R75
Llançament: 25 de gener de 2019

Promo: sofia@repetidordisc.com
cc: laura@repetidordisc.com

www.repetidordisc.com

Al llarg d'un temps els esborranys inicials que ara han esdevingut les cançons del disc van anar madurant fins que, de sobte, un dia, el poema de Koldo Izagirre anomenat **Baldintza subjektiboak**, encaixà amb una melodia amb la que l'Ibon feia dies que es llevava. Amb paraules seves, *-Les cançons estaven pensades per a ser cantades a capella, però un dia vaig seure davant del piano per afinar una melodia i l'instrument acabà impregnant alguns esbossos que tenia per a algunes cançons (...)*.

'Hil zara' és un disc doble format per un primer disc a capella i un segon amb piano i veu. Enregistrat en quatre localitzacions diferents (que inclouen un eremitori, una cova i dos búnkers), a 'Hil zara I' hi escoltem la veu de l'Ibon que ressona, despullada, contra les arestes, relleus i parets d'aquests llocs. Pel què fa 'Hil zara II', s'enregistrà a l'escola de música d'Eibar, amb un sol piano i la mateixa disposició de la microfonia per a totes les sessions.

En aquest disc hi ha dues cançons diferents que s'anomenen de la mateixa manera, 'Hil zara' (has mort). La primera enceta el primer volum i la segona tanca el segon. Entre l'una i l'altra, l'IbonRG l'encerta sempre amb un verb segur amb el que, i encara amb certa llicència amb el subjectivisme, va desgranant un poemari sobri, solemne i, pel damunt de tot, emocionant. Ens endinsem en una dimensió simbòlica on, com si es tractés d'un cant per revelar la mentida que racionalitza el temps, el poeta busca desxifrar el càlcul que utilitzem com a mesura. La paraula apunta, assenyala, i nosaltres endevinem en la natura el reflex de la memòria, deformat, davant nostre.

Furgant la brossa/ Es pot ensumar la resposta/ A mesura que llaures el terreny/ S'airegen les arrels (...).
Dudaren domina (La medalla del dubte).

Gaudiu-ne.

Hil Zara I/ Has mort

Digue'm si ets mort
Digue'm si has escampat
On has enterrat la clau
On jeus

Ja no m'eclipsa la teva ombra
Ni m'empal·lideix la teva brillantor
Ja no em refreda el teu bufar
Ni em tempera el teu alè
Per mí has mort
No ets res

No m'entendreix el teu dormisquejar
Ni m'ensordeix el teu lament
No em repugna la teva pudor
Ni m'endolça el teu fum
T'has evaporat cap al sòl
Ets pols

Gandutu da/ S'ha entelat

S'ha mullat la finestra,
s'ha entelat la veritat
S'ha quebrat la calor,
S'ha saciat la por

Enmig és àrid
Enmig no hi ha opció
Rius a mitges
Amb mig gest

S'ha buidat el camí,
S'ha perdut el sender
S'ha refredat el carrer,
Ha emmudit l'aire

T'has acostumat a tu mateix
Ningú espera que et moguis
Les mirades que t'envolten
Mirades infinites

Indar amiñi bat/ Una mica de força

Si ajuntéssim una mica de força
per acariciar l'ombra
que hi ha sota les nostres soles
no ens vendríem amb tanta facilitat

Si ajuntéssim una mica de força
per ensumar les nostres atrotinades mans
no oblidaríem amb tanta facilitat
les flors que vàrem arrancar aginollats

Si ajuntéssim una mica de força
per afilar la nostra roma dalla
no ens perdríem amb tanta facilitat

Si ajuntéssim una mica de força
per ballar nocturnes melodies
no ens mullarien amb tanta facilitat
les esquitxades platejades dels tolls

Estura/ Prémer

Entretallada la respiració,
més entretallada la llum
i encara més entretallat el somni
i el murmuri dels nostres

Estreta la porta,
més estreta la riba
i encara més estretes les dents
i les morts dels nostres

Premut el puny,
més premuts els motius,
encara més premuda la veu
i l'estrèpit dels nostres

Eremiten zortziko hautsia/
El zortziko trencat dels eremites

Erreka Gazia/ Riu salat

Ràfagues de sospirs, vaivé de cadenes
A la forca, zig zag, gavines mudes
Caps esquinçats, goles ronques,
Ganxos suspesos

La pluja brillant s'atura al vidre
La pluja brillant inhalada
Un riu salat s'ha abocat a la dàrsena
Un riu salat costa avall

Un eco coix
Un arc de Sant Martí transparent
Es reflexen al negre i àcid riu

Behinola/ Antany

La terra era humida i salada
La paraula era un luxe i pesava
La clau estava en alerta, candent
El soroll era roïn i barat
La vena estava podrida i era curta
El menjar escassejava i era petri
El dolor era aliè i intens

Gogoaren durunda/ L'estrèpit de la ment

L'estrèpit de la ment perdura,
encara que tractis d'apagar-lo

La caseta blanca de la curva
t'ha picat l'ullet
Els robustos aurons de la vall vermella
han envanit
Has ensumat el rastre
dels llimacs de l'hort
La tremolor del mussol a les nits gèlides
t'ha espantat
Has cantat al migdia
que sorgeix de les pedres d'afilar

Duintasunaren zama/ El pes de la dignitat

El poc que quedava de la teva dignitat
és sota l'estora
No hi ha anat a parar pel seu compte,
l'has empès tu

Ai, el pes de la dignitat
aquest pes cobert de pols
i que et pertorba

Sense poder comprar abrils
Sense poder robar l'honor
Sense poder espolsar-te la culpa
Sense poder ficar el llum a la penombra

Zure elea/ El teu idioma

Per entendre el teu idioma
Cal dur a la boca les queixes
Cobrir de saliva els sermons
Mastegar els verbs

Per entendre el teu idioma
Cal esquinçar les teves observacions
Empassar-se els retrets
Digerir els improperis

Per entendre el teu idioma
Els insults han de passar per l'intestí
Els noms per l'estómac
Els comiats per l'anús

Egunean/ Al dia

Camins recorreguts
Portes deteriorades
Arena antiga
Sons obstruïts
Fonts seques
Mala herba marcida
Set desperta
Ossos de ferro

S'ha trencat el passat
S'han actualitzat els somnis,
Els lligams, les negacions
S'han pausat els records

S'ha perdut la memòria
S'ha renovat la nostàlgia
Les veus, la pluja
Enderrocades totes

Oients parcs
Cèrcol rovellat
Herba altiva
Finestra cristal·lina
Fam resignada
Salutacions buides
Parets transparents
La pendent mullada
Racons desgastats
Descans fred
Cims desgastats

Baldintza subjektiboak/

Condicions subjctives

Gran és la boca del mar
quan ens allunyem del port
Diuem que no hi ha nous mons
i se'ns recomana no partir
Però qui té cor sap
on carregar el seu vaixell de paraules

Sovint vaig errar la ruta
No vaig dominar el timó
perquè és feble la llanterna
que il·lumina la costa de la vida
Però a temps vaig aprendre
on carregar el meu vaixell de paraules

Qui ahir vaig creure amic
contra mi crida alerta
No arribaràs a bon port
si perds el nord
Però sempre he trobat
on carregar el meu vaixell de paraules

Els set pous del món
mai són el mateix aigua

Vermella és l'estela
de la nau que en porta
però amb noblesa t'ofereixo
un vaixell carregat de paraules

Se'ns trencarà el pal major
Se'ns esquinçarà el velam
L'espant farà de la nostra boca
dormitori de la veu
però mai deixaré que es perdi
el meu vaixell carregat de paraules

La roca acostuma a calmar
la onada que ve del fons
No puc assegurar-te
que mai em faran callar
però sempre portaré el meu vaixell
carregat de paraules

© Koldo Izagirre

Aizun, toles/ Fals, enganyós

El mussol apareix amb el seu tebi tors
amb orgull d'aparent humilitat
Fals, calmat, mans, enganyós

Els bedolls, amb aires de maduresa
empall·liden i arruguen els moments
Falsos, calms, mansos, enganyosos

La neu, fugint de l'ombra
encanudeix la llum dels amos
Falsa, calmada, mansa, enganyosa

Sever coll de les pendents resignades
Sosteniment de les fatigades cames
Fals, calmat, mans, enganyós

Dudaren domina/ La medalla del dubte

A mesura que podes les preguntes
va apareixent el rovell

Penjar-se la medalla del dubte,
arrancant el dolor del dubte,
aferrant-se a aquest entusiasme ja oblidat
no és una fàcil tasca

Furgant a la brossa
es pot ensumar la resposta

A mesura que llaures el terreny
s'airegen les arrels

lto da errota/ S'ha ofegat el molí

S'ha ofegat el molí

En algun moment va ser torre, avui encongit
Les hèlix no es mouen
No molen gra

S'ha ofegat el molí
La brúixola del vent no és més que una creu
Ha incubat la seva derrota,
curulla, defallida

S'ha ofegat el molí
Filoses de ferro, ruletes fixes,
la molsa s'ha apoderar d'elles,
pesades, esgotades, vagues, plomisses

Hil zara II/ Has mort

Cent cucs s'alimentaran de les teves pells

La teva ànima s'ha arrugat
El teu somni s'ha embrutat
El teu rancor s'ha marcit
El teu somriure s'ha redreçat

No ets més que un nom
No ets més que fems
No ets més que un olor
No ets més que floridura
No ets més que un clau
No ets més que fullaraca
No ets més que un cingle
No ets més que un penjoll
No ets més que una farsa
No ets més que una agulla
No ets més que un vel
No ets més que una fosa
No ets més que boira
No ets més que un traç
No ets més que fang
No ets més que un error
No ets més que gel
No ets més que un esglaó
No ets més que un esqueix
No ets més que aquesta cançó

Allò que vas ser s'està oblidant,
està mermant, s'està perdent,
sense pausa